

EEN GESPREK MET AUDREY & CHRISTINE

Audrey en Christine leerden elkaar kennen tijdens de KVS-voorstelling *Verloren Brood/Pain Perdu*, waar ze beide in acteerden. De zin om ooit iets samen te doen was er, maar er lag niks concreet op tafel. Toen Christine geruime tijd later met Johan De Smet, artistiek leider van KOPERGIETERY, aan tafel zat en vertelde over haar toekomstideeën, bleef één idee hangen. Christine vond de connectie tussen wetenschap/archeologie en acteren wel interessant. Een bibliotheek als speellocatie was hierbij een belangrijk beginpunt. Op de vraag wie naast haar zou kunnen staan in een bibliotheekproject, bleek het antwoord al snel Audrey te zijn.

Audrey heeft nl. een voorliefde voor verhalen. Ze spitst zich in haar theaterwerk toe op het visuele en creëert voornamelijk intiem 'objecttheater'. Ze werkt tevens als verhalenvertelster in bibliotheken, waarbij ze de verhalen brengt in woord en beeld (collage, tekeningen, kamishibai...). Ze werkt steeds rond intimiteit in combinatie met een klein (beperkt) publiek, een belangrijk punt dat ook terugkomt in het werk van Christine. Christine speelde haar voorstelling *Rust* bijvoorbeeld telkens voor één persoon. Christine zoekt voor haar eigen theaterwerk vaak 'gewone' plekken op waar het daglicht schijnt, in tegenstelling tot de donkere theaterzaal.

Verloren is hun eerste artistieke samenwerking, waarbij ze hun eigen manier van werken niet verloochenen. Audrey focust meer op beeld, Christine meer op woord.

In *Verloren* gaat het over omgaan met verlies en over afscheid nemen, thema's die vaak in Christines werk opduiken. *Verloren* handelt tevens over de kracht van een verhaal. Een verhaal kan mensen verbinden met elkaar, welke taal ze ook spreken.

In het vroege werkproces schreven Christine en Audrey brieven/emails naar elkaar, of stuurden ze elkaar postpakketjes toe ter inspiratie. Deze manier van werken heeft ook het aanzicht van de voorstelling bepaald.

Beiden gingen op zoek naar wat voor hen de mooiste verhalen waren. Dat bleken veelal 'troostverhalen' te zijn. Ook gingen de theatermaaksters praten met andere mensen. Uit hun filosofische materiaal rond 'verlies en afscheid', 'taal en verstaanbaarheid' werden uiteindelijk concretere verhalen of situaties gedistilleerd.

Verloren heeft het dus over het letterlijke verlies van mensen of dingen, hoe klein of hoe groot ook. Iedereen is op zijn manier verloren in het leven. Iemand verliest zijn huis. Iemand verliest zijn oma. Iemand verliest zijn kat. De ondertoon die je in *Verloren* vindt: zelfs al zijn we totaal verschillend, iedereen verstaat 'verlies'. We kunnen altijd in een verhaal duiken.

Het feit dat ze een andere taal spreken (Audrey is Franstalig), blijkt een sterkte. *Verloren* gaat eveneens over hoe je elkaar kunt begrijpen, ook al spreek je een andere taal. Een verhaal is niet louter 'woordelijk', het bevat veel fantasie en het spreekt ook in beelden.

Dat is meteen één van de redenen waarom Audrey theater maakt: je opent met verhalen deuren naar fantasie en nieuwsgierigheid. Niet alleen bij jezelf, maar ook bij het publiek. Fantasie en nieuwsgierigheid zijn de sleutels tot groeien, tot het ontdekken van nieuwe kleurenpaletten en het stelt je open voor zaken die je niet kent. Dat geven de maaksters ook graag mee in *Verloren*: niet alle verlies is negatief.

Om de verbeeldingswereld van Audrey en Christine visueel mee te helpen vormgeven en uitwerken, werd Griet Herssens aangesproken. Wat beide theatermaaksters als een mooi cadeau ervoerden. Ze kenden elkaar bij aanvang niet, maar het eerste contact maakte duidelijk dat ze perfect bij elkaar pasten qua werkmethode en ideeën. Het werd een boeiende artistieke samenwerking.

Christine Verheyden studeerde drama aan LUCA School of Arts in Leuven, nadat ze eerst een diploma als Egyptisch Archeologe behaalde. Ze speelde in de langspeelfilm Quichote's Island, diverse gastrollen in films (waaronder de nieuwste film van Michaël R. Roskam) en tv-series (waaronder de Britse tv-serie The Missing 2, de Vlaamse series Code 37 en Vermist) en speelt regelmatig in kortfilms. Op het podium was/is ze te zien in o.a. Gewonnen brood/Pain perdu (KVS), Kofferkind (coach: Stefan Perceval), RUST (STUK), VILLA (C-mine) en als hostess voor de Hip Hip Hip Cabine (van Audrey Dero).

Audrey Dero studeerde drama aan INSAS in Brussel, nadat ze eerst een diploma als vertaler Duits-Nederlands behaalde. Als theatermaakster is ze vooral geïnteresseerd in object- en visueel theater. In de wonderlijke Hip Hip Hip cabine, haar eerste eigen project, kon je in een omgebouwde fotocabine korte, poëtische (object)theaterstukjes aanschouwen. Audrey werkt regelmatig als verhalenvertelster in bibliotheken, en was/is op het podium te zien in o.a. Gewonnen Brood/Pain Perdu (KVS), La petite fille (Ocean Nord-E.Maréchal), Le doute le travail la tendresse (KVS-G.Dermul), La maison dans la forêt (S.Cornet), Rester sage (Cie Oculus-Tours).

Griet Herssens studeerde – naast sociaal-cultureel werk - kostuumontwerp en multimediale vormgeving. Ze werkt als (kostuum)ontwerpster met grote voorliefde voor figuren- en objecttheater, als performer, als designer en als docent. Beeld en media (met een focus op oude media, schimmenspel) zijn haar domeinen. Ze is mede-oprichtster van 'collectief in beeldenstorm' Meandertaal. Ze creëerde in 2014 haar solovoorstelling BRUNO, waarin ze een fantasierijk universum tovert aan de hand van pop-up theater.